

Publicerad 2009-05-21 11:26 av Trädflickan

Jag ältar, jag skriver, jag fastnar framför datorn.

Jag försöker finna min längtan som fastnat i tankarnas oreda. Jag lever inte mina drömmar och striderna i mitt inre tröttar ut. Jag inser att den som hindrar mig är jag själv.

Jag ältar, jag skriver, jag fastnar framför datorn.

Slösar bort min tid som jag hade kunnat använda till att göra det jag innerst inne vill. Men visst är skrivandet ett sätt att försöka sortera, känna efter men det kan bli för mycket av det också. Vad är det för mening om jag aldrig gör något av min längtan?

Min längtan letar vägar ut.

Jag vet nog vad jag vill och behöver göra för att må bra så varför gör jag inte det?

Jag är alldeles för lat och bekväm och kommer aldrig till skott. Inget händer. Allt blir bara prat.

Mina händer känner längtan efter att få arbeta, tillverka. Sy kläder, kuddar, väskor. Göra vackra smycken. Sticka. Plantera.

Men hur ska jag kunna ha råd med att handla allt material som behövs? Plantera? Var då? balkongen?!

Mina ögon längtar efter det vackra. Få njuta av synen av en vacker natur. Se färgskiftningarna, se förändringar som kommer av tiden.

Jag vill känna ljumma vindar smeka mitt ansikte, fylla lungorna med luft.

Men det är så svårt att hitta ut i naturen härifrån, här finns bara hyreshus. Förresten måste jag diska, städa, handla, tvätta, laga mat. Vill inte gå ut ensam. Hade varit lättare att ta sig ut på utflykter om man haft en bil.

Jag vill resa ut i världen, uppleva saker, få nya intryck. Känna friheten.

Men det har jag absolut inte råd med, måste ju vara hemma och jobba så jag kan betala mina räkningar. Måste finnas till för barnen.

Min kropp känner längtan efter att få röra på sig. Träna, simma.

Då måste jag köpa träningskläder, skor och badkort, det blir för dyrt. När ska jag hinna när jag jobbar så oregelbundet?

Min kropp längtar också efter att äta bättre och nyttigare mat.

Det är ingen idé för ungarna äter ändå inte om jag börjat laga annan mat än dom är vana vid. När dom inte är här skulle jag kunna men det är så trist att laga mat och äta ensam.

Min själ längtar efter mänsklig samvaro. Umgås med vänner, få nya intryck efter möten med andra. Växa genom möten.

Jag orkar inte hålla på att passa bussen hela tiden. Förresten kan ju dom också komma hit någongång. Orkar inte med par heller.

Mitt hjärta längtar efter kärlek och närhet.

Jag önskar han var här då kunde vi göra saker tillsammans. Allt är lättare om man är två.

Så här går tankarna.

Vad är det jag håller på med egentligen?!

Jag motarbetar mig själv och sätter bara hinder. Jag kan inte göra allt jag drömmer om men jag kan
åtminstone försöka göra det jag kan.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Trädflickan med Poeter.se id #23726 innehar upphovsrätten